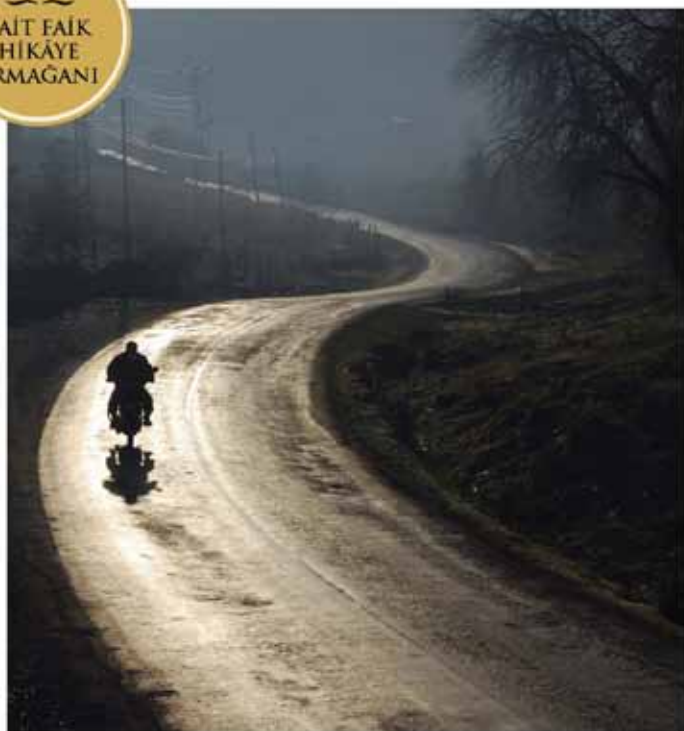

CEMİL KAVUKÇU

UZAK NOKTALARA
DOĞRU

1996

SAİT FAİK
HİKÂYE
ARMAĞANI

ÖYKÜ

♥
CAN

5.
BASKI

CEMİL KAVUKÇU
UZAK NOKTALARA
DOĞRU

© 1995, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1995

6. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 6. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Hande Yüce

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-510-661-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

CEMİL KAVUKÇU
UZAK NOKTALARA
DOĞRU

ÖYKÜ

1996 SAİT FAİK HİKÂYE ARMAĞANI

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Yalnız Uyuyanlar İçin*, 1996
Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997
Temmuz Suçlu, 1998
Dönüş, 1998
Dört Duvar Beş Pencere, 1999
Pazar Güneşi, 2000
Gemiler de Ağlarmış, 2001
Başkasının Rüyaları, 2003
Suda Bulanık Oyunlar, 2004
Gamba, 2005
Mimozada Elli Gram, 2007
Angelacoma'nın Duvarları, 2008
Tasmalı Güvercin, 2009
Düşkaçıran, 2011

CEMİL KAVUKÇU, 1951 yılında İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı yapıtıyla 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü ve 1996 yılında *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009 yılında *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

I. PERİŞANIZ GECENİN KARANLIĞINDA	
Raci'ye Selam	13
“Yosun Tuttu Gözlerim”	25
Cemse Ölüyor	43
Ormanın İçlerine Doğru	57
II. UZAK NOKTALAR	
Kargalar Rotası.....	87
Susunuz Kuşlar Susunuz.....	93
İlla ki	97
Beşinci Uzak Nokta	101
WLO Üyesi	107
Ben Poyraz.....	115

I

PERİŞANIZ GECENİN
KARANLIĞINDA

RACİ'YE SELAM

I Burt

Aylardan nisan ve biz Burt Lancaster'i görmek için bir dağ köyüne gidiyoruz. Kararsız, oynak bir nisan; havanın ne yapacağı hiç belli değil. Ansızın gözü dönmüş bir yağmur indiriverir; ya da asık yüzlü bulutlar selam bile vermeden, peşleri sıra, ne işe yaradığı pek anlaşılmayan gök gürültüleri ve şimşekleri de sürükleyerek, yere tek bir damla bile düşürmeden geçip giderler: Her şey belirsiz ve biz Raci'nin sepetli motosikletiyle bozuk bir köy yolunda ilerliyoruz. Raci, kamburunu çıkarmış, boynu yok gibi, yüzü kavgaya hazır. Bu, onun tarzı, motosiklet sürüyorsa başka türlü olması mümkün değil... Çocuksu bir coşkuya kapılarak bu yolculuğa çıktığıma çoktan pişmanım. Oysa o, ballandıra ballandıra anlatıyor; düşünsene, diyor, Burt karşında, hem de kanlı canlı ve seninle Türkçe konuşuyor. Otuz üç yaşında "Soidmark Katilleri"nde oynadığında hiç umutlu değildi, çünkü ona sende iş yok demişlerdi...

Ardından hırıltılı bir gülüş.

Kocaman bir taşın üstünden geçerken sepetten fırlayacakmış gibi oluyorum. Dişleri arasında sözleri anlaşılmayan bir sövgü; kendine mi, taşa mı, motosiklete mi belli değil.

Sen önüne bak, diyorum, yol çok bozuk.

Biraz şansım olsaymış bunca eziyete gerek kalmayacakmış, çünkü Burt, her perşembe mutlaka ilçe pazarına iner ve köy minibüslerinin önünden kalktığı kahvede oturmuş. Gerçi ne *Trapez*'deki kadar çevik ne de *Yüzücü*'deki kadar dinçmiş; üstelik bütün bunları anımsamaya bilirmiş de.

Evet, şanssızdık, üç perşembe o kahvede pinekle miştik. Olayın havasına bu denli girmemde o bekleyişlerin de payı vardı. Sonunda, bozuk bir köy yolunda serüvenli bir yolculuğu göze almıştım. Burt, hasta olabilirdi ya da ölmüştü, bilmiyorduk.

Kararmış bulutlar, kararlaştırdıkları gizli toplantı yeri, güçlkle ilerlediğimiz yolun üstüymüş gibi sessizce yığıyorlar. Ve işte ilk şimşek. Raci yüksek sesle düşünüyor: Havanın niyeti kötü, kapağı bir an önce köye atmalıyız.

Ama atamıyoruz. Egzoz birkaç kez öksürüyor ve motosiklet dik bir yokuşun ortasında kalıyor. Raci'ye bakıyorum, gözlerinde öfke var. Motosikletin çamurluğuna bir tekme savuruyor. Bu ondan beklenirmiş zaten, bilmem neresine ne yaptığı motosikleti (o, motorsiklet diyor). Bir tekme daha.

Buraya kadar mı, diyorum.

Bakıcaz, diyor.

Bakıyor ve kısa sürede tanısını koyuyor. Karbüratörü pislik tıkamış! Motosiklete yöneltilen bütün sövgüler geri alınıp ilçe çıkışında uğradığımız "ibne benzinci"ye yöneliyor.

Motosiklet çalışınca yüzü gülüyor. Ben de rahatlıyorum tabii. Neyse ki bu kadarmış, aslanım, deyip farını okşuyor. Bu arada kararsız hava da seçimini yapmış ve öncü damlaları göndermeye başlamıştı. Raci'nin yüzünde yeni bir ürkü: Yağmur artarsa boku yeriz!

Haklı, yol çamurdan bir tarlaya döner, köye çıkamayız. Diyelim çıktık, bu kez de inemeyiz.

Dönüp dönmek arası kararsızız. Gözlerimizde bir işaret aradığımız belli, ama ikimiz de “dönelim” sözcüğünü birbirimize sunuyoruz.

Raci, iyice kambur şimdi. Filtresini ısırdığı sigarayı emerek yola bakıyor. Kaşlarını çatmış. Yol çok dik ve motorun cayırtısı sessizliği yırtıyor.

Zaten az kaldıydı, diyorum; yani, dönmek aptallık olurdu anlamında. Ama bu Raci’yi rahatlatmıyor. Yağmurun onu korkuttuğu belli, üstelik hızlandı da, damlalar kesintisiz iniyor artık.

Köye sınırlıklam giriyoruz. Ortalıkta kimseler yok. Kocaman bir çoban köpeği kayıtsızca bize bakıyor. Kahvenin önünde durup kendimizi içeri atıyoruz. Ortaya verdiğimiz selam, bir uğultuyla yanıtlanıyor; her kafadan birer, “Hoş geldiniz.” Çaylarımızı yudumlararken köye geliş nedenimizle, yoldaki serüvenimizi ve nasıl yağmura yakalandığımızı Raci anlatıyor. Burt Lancaster’i görmeye geldik demiyor tabii, balık avlamaya çıktığımızı, aşağıdaki dereye bir-iki serpmeye attığımızı, ama bir şey çıkmayınca biraz daha yukarı gitmeye karar verdiğimizizi, yağmur artınca da köye geldiğimizi söylüyor. Çaylarımız tazelendi. Yağmur daha on dakika böyle yağarsa geri dönmeyiz; en azından bugün ve gecesi buradayız. Bunu düşünmek bile son derece sıkıcı.

Peki ya Burt? O nerede? Raci’ye bir göz işaretiyle soruyorum. Omuzlarını kaldırıyor. Yok. Olmadığını ben de görüyorum. Hasta mı, yaşıyor mu, köyde mi, başka bir köye mi gitti, yoksa biz yanlış köye mi geldik... Bilmiyoruz.

Raci gülmeye başlıyor. Ben de gülüyorum. Bu olasılığı hiç düşünmemiştik; o, bizim için Burt idi, ama bu köyde hangi adla yaşıyordu, bilmiyorduk. Yapacağımız tek şey yağmurun dinmesini beklemek. Bu arada –tabii şansımız varsa– bıyıklarına ak düşmüş yaşlı ve yorgun

Burt kahvenin kapısında belirip en babacan gülüşüyle bizi selamlayabilirdi.

Şansımız varsa, diyordu Raci.

Pek yok gibi, diyorum.

Yağmur da sonucu bildirdi: Bu gece buradasınız.

II Kuzu

Bir söylenceye dönüşmek üzere olan “Kuzu” olayına hâlâ kayıtsız kalışıma akıl erdiremiyor Raci. Üstelik hiçbir riski yok; ne motosiklet tepesinde saatlerce toz yutacağız ne köpek gibi ıslanacağız ne de yeterince konuksever bulmadığımız bir köyde perişan bir gece geçireceğiz. Yapacağımız çok basit, gece 12’den sonra fırının önünde bekleyeceğiz ya da beklediğimizi sezdirmemek için (Kuzu çok ürkek çünkü) dolaşacağız. Varsayalım yağmur yağdı (hınzır hınzır gülüyor), o zaman da fırına girer, bütün kılları una bulanmış o ayıyla (fırıncıyla) çene çalarız.

Burt gibi olmasın, diyorum.

Olmaz, diyor.

Çözülür gibi olduğumun ayırımına varınca hemen Kuzu konusuna yükleniyor. İlçeyi son aylarda dolduran göçmenlerle gelmiş olmalı, diyor. Bir gece onu fırının önünde görmüş ve insan değil bu, demiş, resmen bir kuzu. Taş çatlasa on altı yaşlarında bir çocukmuş ve hiç konuşmadan fırındaki ekmeklere bakıyormuş. Fırıncı (una bulanmış ayı) ona, ekmek mi alıcan lan, demiş; onda ses yok. Yalnızca bakıyormuş. Oradan biri, ayaş terzi olabilir, gözleri çizgi gibi, ama kafası hepsinden iyi çalışıyor, belki parası yoktur, demiş. Paran mı yok lan? Kuzu’dan çıt çıkmıyor. Elleri kışına bağlı biri de (gece bekçisi olamaz, çünkü onun elleri hep göbeğinin altındaki kalın kemeri avuçlar), parası benden şuna bir ekmek ve-

rin, demiş. Fırıncı ekmeği vermiş. Malı kaptı ya, demiş ayyaş terzi, bak ne biçim gidiyor. Çıkıp ardından bakmışlar, koşuşu, sıçrayarak giden bahar kuzuları gibiymiş. Ertesi akşam Kuzu yine fırının önündeymiş. Fırıncı, konuşursan sana bedavadan bir ekmek veririm, demiş. Kuzu yalnızca bakıyormuş. Fırıncı, iki ekmek, demiş. Ses yok. Yalvar yakar olmuş, ama hiçbir sonuç alamamış. Sonunda, bir kere konuş sana her gece bir ekmek, demiş. Ne olmuş biliyor musun –eğer yalanım varsa Allah beni buracıkta taş etsin– Kuzu, “Hee,” demiş. O geceden beri “Ayı” yorgan döşek yatıyor. Karısı, uğradı diye hocalara okutuyormuş.

Sonunda boyun eğiyorum; Kuzu’yu göreceğiz.

Raci’ye bir konuda hak verdiğim için yine motosikletin sepetindeyim. Şimdi, diyor. Kuzu’nun ne zaman geleceği belli olmadığından fırının önünde ağaç oluruz. Hem, Kuzu orada dikildiğimizi görürse fırına sokulmayabilir. Sokağı adımlamamız (birkaç kez geçtikten sonra) kuşku çekebilir. Ama motosikleti alırsak rahat ederiz, sokak aralarında dolaşır, sık sık fırını kollarız.

Fırının önünden beşinci geçişimiz. Raci yavaşlıyor ve fırıncının gözlerini yakalamaya çalışıyor. Fırıncı, “Ayı” değil tabii, o hasta, fırında bir sandalyede taş gibi oturuyor ve olup biten her şeyden habersiz. İşi götüren kalfa. Raci’yi görünce kaşlarını kaldırıyor, Kuzu daha gelmemiş.

Leblebiyle beyaz şarap aldık. Motosiklet, fırını görebileceğimiz bir kuytuda. Raci, bir şişe de gece bekçisine almakla akıllılık etmiş. Siz burada keyfinize bakın, deyip omzuna vurdu. Kuzu’yu görürsem düdük çalarak haber veririm.

Peşine düştük ya, Kuzu birden yok oldu, dedim.

Her gece ekmek alıyor, bu gece de mutlaka gelecek.

Peki neden 12’den sonra?

Bilmem, sıcak ekmeği kapıp gidiyor.

Raci, kıcını seleden kaldırıp ayağı ile marş çubuğuna abandı. Motosiklet gürültüyle çalıştı. Birer şişe şarap daha alıp geleceğiz. Kuzu'yu kaçırmız endişesiyle hızlı sürüyor motosikleti. Daracık sokaklardan geçiyoruz. Gece nin geç bir saati, ortalıkta kimseler yok. Her dönemeçte sepetten fırlayacakmış gibi oluyorum. Arnavutkaldırım lı uzun bir sokakta ansızın bir kedi çıkıyor karşımıza ve Raci onu ezmeme k için yön değıştirince köşedeki elekt rik direğıne çarpıyoruz.

III Ercü

Motosiklet bugün çıkıyor. Tamirciye giderken yolda söyledi; bu gece Ercü'ye gidilecek. Başında hâlâ dikiş var, ama eski sağlığına kavuştu. Onu tanımamak benim gibi biri için büyük kayıpmış. Yaşamı ciddiye almayan adamlar bunlar. Bunlar, diyorum, çünkü bir zamanlar Ercü denince akla FİLO gelirdi. Altı kişiydiler. Şimdi iki kişi kaldılar. Koyuncu Salih ile Çelik Oran (Orhan) öldüler. Topal, uzun süreli bir inzivaya çekildi (yani içeride). Rıza buralardan gideli çok oluyor. Nerede olduğunu bilen yok, belki o da ölmüştür. Yalnızca Palaska ile Ercü buradalar. Ercü'yü bulup bu gece için randevu almaya çalışacağım.

Randevu mu? O kadar önemli biri mi bu?

Bakışa göre değışir, diyor Raci.

Burt ve Kuzu'dan sonra Ercü'yü de tanıyabileceğimi sanmıyorum, Raci'yi kırmamak için (ne de olsa ağır bir kaza geçirdi, bense küçük bir sıyrıkla atlattım) ilgimi sürdürüyorum.

Yani?

Yani kimilerine göre bir baltaya sap olamamış kopuğun, esrarkeşin biri, kimilerine göre harcanmış üstün bir

yetenek, kimilerine göre içki mezesi bir şarlatan, kimilerine göreyse son peygamber..

Hep uçlar, diyorum, bunun hiç ortası yok mu?

Raci'ye göre bu işin ortası olmaz.

Peki, benimle görüşecek mi?

Kafasına bağlı.

Hiç olmazsa bunu başaralım.

Günler sonra yeniden o motosikletin sepetindeyim. İlçenin sokaklarından geçiyoruz. Raci son derece sakınlı. Ercü işi akşamdan sonra belli olacak. Yine her zamanki yerde buluşacağız.

Ercü, Şaga'nın oraya çökün, ben gelirim, demiş.

Loş, dumandan gözün gözü görmediği, uğultulu bir yere giriyoruz. Raci'nin aklına uyduğuma bir kez daha pişman oluyorum. Ben yatay çizgilerin peşindeyim; kıpırtısız doğa görünümünün, boş sokakların, geçmiş yaşam izlerinin sindiği nesnelere ve durağanlığın. Oysa Raci, beni dik çizgilere çekiyor; uç tipler, şaşırtıcı yaşamöyküleri, düş ürünü saçmalıklar.

Burası çok kalabalık, diyorum, boş yer de yok gibi.

Raci, gözlerini yumup başını bilmişçe eğiyor; sen merak etme, her şey ayarlandı. Kendinden çok emin. Davranışında, bu tür ortamlarda saygınlığı olan birinin böbürlenmesi var.

Şaga denen adam kara kuru, uzun boylu, hafifçe öne eğik (çeyrek kambur bile denebilir) ve gaga burunlu biri. Dudağının kıyısında sallanan sigarayla öyle uyum içinde ki, yüzünün doğal bir uzantısı sanki. Hemen bir masa ayarlıyor. Melamin tabaklardaki mezeler biz söylenmeden sıralanıyor ve bir büyük rakı konuyor orta yere. Rakı dahil her şey çok pismiş izlenimi uyandırıyor. Şaga saygıyla eğiliyor. Yüzünde ne anlama geldiği belirsiz bir anlam, ya da anlamsızlık; dua okur gibi mırıldanıyor: Afiyet olsun!

FİLO buraya takılırdı, diyor Raci bardaklara rakı koyarken, Şaga'ya olan borçlarını öbür dünyada bile ödeyemezler.

Rakılarımızdan birer yudum alıyoruz. Raci, Ercü'den söz ediyor; az sonra göreceksin ya, diyor, acayip biri. Dersin ki göz möz yok da çizgi gibi yarıklardan bakıyor dünyaya; katıksız bir konsolos köpeği. Yürüyüşü ayrı bir asalet; dizlerinin hafifçe yaylanması, omuzlarının salınımı, hareketsiz bir boyun üstünde ritmik gidip gelen bir baş... Arada gözlerden irak kalıverir. Pis işi yoktur, yatar sa trafikten yatar. Kaderdir. Ercü'nün avuç içleriyle dövdüğü alnına yazılmıştır bir kez... Kafa işte, der, karpuz yoklar gibi şakağına vurarak, okusaydık... Okuycan, ama haybeden değil, sonunda gelip buralarda tuzluk gibi oturacaksam ederim böyle okumanın içine. Karakol polisi olmak da yetmez, en azından komiser... Hemen parmaklarıyla apoletler yerleştirir omuz başlarına ve ağzını büzüp gözlerine tepeden bakan bir anlam vererek komiser oluverir.

Tam unutulmaya yüz tutmuşken cazır cazır ayaklarını sürterek beliriverir ilçenin sokaklarında. Sağı solu gözleriyle selamlar, "geçmiş olsun" dileklerini küçük baş devinimleriyle kabul eder. Genellikle yaz ikindileri, aro-zözlerin sokakları foşur foşur suladığı yapışkan sıcaklarda kahvenin önündeki çınarın altına çöreklenir, dört sandalyeyi birden kaplayarak en yitik gözlerle geleni geçeni süzer. Kadınlar ve genç kızlar bu bakışlardan yara aldığından o kahvenin önünden geçmeyi pek sevmezler. Havalalar serinleyip artık dışarılarda oturulamayacak denli bozunca en son içeri o taşınır. Mekânı Yakup'un kahvesidir, ama arada "sütane" dediği, genellikle yeniyetmelerin çıktığı, oyuna ve sigaraya alıştığı kahveye çıkar, çevresine birçok dinleyici toplayarak anlattıklarıyla onları kırar geçirir, bu arada ot'a her nasılsa alışmışlara el altından

mal sağlar. FİLO dendi mi tanımayan yoktur. Bir trafik kazasını haber alır almaz, daha jandarma ve polis olay yerine gelmeden onlar ulaşır ve gerekli ön incelemeyi yaparlar. Artık o günkü kısmet ne ise; altın diş, kol saati, bilezik, cüzdan... toplar gelirler. Bu işler için olduğu sanılan çok derin cepli paltoları vardır. FİLO süslendi mi, bil ki bir kaza olmuştur.

Sütanedekileri kırıp geçirdiği öyküler de genellikle bu “leş” işleriydi. Dilinden çok, elleri ve gözleriyle konuşur Ercü. Başka zamanlarda yere koştut iki çizgi olan bu gözler, bir şey anlatırken olağandışı büyüyüp küçülerek anlatımı süsler. Örnek mi? Gelince kendisine anlattırırız gerçi, ama yine de anlatayım. Şöyle: Bi gece kaptırmış gidiyorum (eller hemen olmayan bir direksiyon simidini kavırıyor), vıztt, yanımdan hususinin biri (sol el bu kez yılan gibi bükülüp bir aracı solluyor), baktım herifin arka tampon yanlışı; lan Ercü dedim (parmak şakakta, gözler ceviz gibi), on dakkaya kalmaz tamponu sıçar bu hırt. O basıyor, ben basıyorum. Herif bir ara şarampole girip çıktı (gözler ansızın büyüyüp kısılıyor), tamam dedim, herif narkozlu! Demeye kalmadı, yoldan çıkıp tarlaya daldı. Ercü de peşinde tabii (sol el yine tarlaya dalan bir kamyon). Bırakır mıyım? İşin ucunda bir tampon var. Sonra baktım hazret malı düşürmüş, frene asılıp durdum.

Ya da:

Palaska, ben, Oran, Yakup’un orada pusudayız. Hava ufunetli, ölüm kokuyor. Paltoları çekmiş bela haberi bekliyoruz. Pat, Topal! Haberi kulağımıza miyavlıyor. Sanki zelzele var, ne biçim fırlıyoruz kahveden. Topal’ın Murat’a atladığımız gibi uçuyoruz. İki hususi birbirine girmiş. Birinde dört kişi varmış, ikisi kaymış, öbüründe tek şoför, o da gitmiş. Hususide sağ kalan iki kişi de kafayı oynatmış zaten. Sonuç: üç ölü, iki deli. Trafik durmuş, herkes şaşkın. Ne jandarma var ortalıkta ne polis. Biz he-

men elleri cebe atıyor, ufak ufak eşelenmeye başlıyoruz. Palaska çaktırmamak için bi de ıslık tutturmuş ki, tam maskaralık. Soranlara bilgi veren de Oran; parmaklarıyla konuşuyor. Üç ölü, diyor, sonra da iki parmağını tavşan kulağı gibi oynatarak, iki de deli...

Diyelim uzun bir aradan sonra Ercü dönmüş, geçmiş olsunları kabul ediyor. Şaga'nın meyhanesine çökmüş, çevresinde gülmeye koşullu bir kalabalık. Biri laf atıyor:

Ne o, "kendin pişir kendin ye" açmışsın.

Ercü gülüyor: Uyumuşuz be aga.

Hasar çok mu?

Sürünün yarısı.

Çoban?

O yırttı, karşıya geçmemişti daha.

Ölü mölü diyorlar, o ne?

Şimdi biz sürüyü biçince şarampole daldık. Kamyon yattı mı sana... İşte o ara arkada kıyamet kopmuş.

Eee?

Eee'si zincirleme, bir kişi orda öldü işte.

Rakı bitmek üzere. Dumandan gözlerim yanıyor.

Bu iş yatar, diyorum Raci'ye, gelmeyecek.

Umutsuzca gözlerime bakıyor: Dedim ya, şansın yok senin.

Kararımı veriyorum; bundan böyle Raci ne anlatsa anlatsın, ardından gitmeyeceğim. Bu, şanssızlıkla açıklanamaz; benimle oynadığı gün gibi ortada.

Rakı bitince kalkıyoruz. Hesabı ben ödüyorum. Meyhaneden çıkıyoruz. Raci motosiklete doğru yürüyor.

Hani yeminliydin?

Ne yemini?

İçkili sürmeyecektin ya!

Elini sallıyor: O dündü.

Motosiklet cayırtyla çalışıyor. Boşta gaz verip ortalığı dumana boğuyor. Şaga kapıda, dudağının kenarında sigarası, kamburu iyice belirgin ve gözleri yok denecek kadar küçük. Kalkış sert oluyor, arkaya doğru kaykılıyorum. Şaga el sallıyor, ama bizi gördüğünü söylemek güç. İlçenin boş sokaklarından deli gibi geçiyoruz. Raci saati soruyor. Biri geçmiş, diyorum. Yüzünde çarpık bir gülüş beliriyor: Belki Kuzu'yu kısıtırız!

Motosiklet biraz daha hızlanıyor.

*Öykücülüğümüzün önde
gelen yazarlarından Cemil
Kavukçu, kasabaların,
sıradan insanların dünyasını
olanca derinliğiyle edebiyata
taşıyan bir anlatı ustası.*

İllic bir gece. Havaya ağaçların baygın kokusu yayılmış. Ateşin başındayım ve konuşmayı unutmamak için kendimle konuşuyorum. Sesim bana yabancı geldiğinden iki kişi gibiyiz. (...) Recep'in kamyonundan Acısu'da indiğinden bu yana ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Haftanın hangi günündeyiz, bu hiç önemli değil. Birilerinin (Kimlerin?) beni aramaya başlamaları için yeterli süre geçmiş olmalı. Günlerdir yüzümü de görmüyorum. Elimle çenemi sıvazlıyorum, sakalim uzamış. Uzun ve yorucu yürüyüşlerde terlediğimden kötü kokuyor olmalıyım, ama ben duymuyorum. Yalnızca yüzümü yıkıyorum. Saçlarım keçe gibi. Yıldızlar o denli parlak ve bol değil, çünkü değışken bulutlarla kaplı gökyüzü.

"Evet, hep hüzün. Kaybolmuş bir dünya, düşleri gerçekleşmeyen biri, aşk yüzünden intihar... Ve o gençlik günlerinin şarkısını anımsayan, o güzelim dostlukları yaşamış ama yadırgadığı, alışamadığı bir değışimin mutsuzluğu içindeki anlatıcı... Cemil Kavukçu, ayrınıtları kullanmakta çok usta... Tam bir anlatı ustası."

FETHİ NACİ

Kapak resmi: HANDE YÜCE

ISBN 978-975-510-661-8

9 789755 106618